

stavce), podal obžalobu pro zločin podvodu ve smyslu §§ 8, 197, 199 d) tr. z., náležející k jurisdikci nalézacího sboru soudního. Dlužno tudíž vycházeti z předpokladu příslušnosti soudu porotního, resp. po dobu suspense soudů těch výminečného senátu šestičlenného pro rozhodování o vinně obžalovaných. Jakkoliv tedy formálně zjištěny jsou nalézacím soudem veškeré okolnosti skutkové, jež se s hlediska právního názoru zrušovacího soudu jeví býti rozhodnými, a jakkoliv zrušovací soud v takovýchto případech má dle § 288, č. 3 tr. ř. rozhodnouti ihned ve věci samé, nelze tohoto předpisu použití v případě daném, poněvadž § 288, č. 3 tr. ř. právě předpokládá, že jsou zde skutková zjištění, jež učinil nalézací soud v mezích své zákonné působnosti, soud nalézací však, jak z ustanovení §§ 13, č. 1, 261, 262, 263 tr. ř. jasně na jevo vychází, skutkové podstaty činu trestného, vyhrazeného působnosti soudu porotního, zjistiti vůbec není povolán. Stejně nemůže přicházeti v úvahu předpis § 350, odst. 1 tr. ř., poněvadž podmínkou přímého rozhodnutí zrušovacího soudu ve věci samé jest zde, že výrok porotců obsahuje zjištění skutkových okolností, takového zjištění však v daném případě není. Že by v případě posléz uvedeném zjištění obsažená ve výroku porotců bez dalšího připouštěla zařazení pod skutkovou podstatu činů trestných nenáležeících k působnosti soudů porotních, o tom ovšem pochybovati nelze. Název však, že by na základě zjištění nalézacího soudu mohl zrušovací soud uznati někoho vinným deliktem, spadajícím do oboru příslušnosti soudů porotních, nenalézá nikde v ustanoveních trestního řádu přímé opory a také z nich nemůže býti nepřímou vyvozován, ježto přičí se tendenci zákona jasně vyjádřené ve shora již citovaných ustanoveních §§ 13 č. 1, 261, 262, 263 tr. ř. Následkem toho dlužno za to míti, že skutečnosti, na jejichž podkladě zrušovací soud mohl by ve věci samé rozhodnouti, zákonným způsobem zjištěny nebyly, a nezbývá tudíž nic jiného, než přikázati věc nyní soudu porotnímu, po případě výminečnému senátu.

Čís. 158.

Jde o odnětí věci »cizí« ve smyslu § 171 tr. z., odňal-li dědic věc z pozůstalosti, na jejíž určitý díl mu příslušel dědický nárok.

Podílnictví na krádeži možno i při krádeži dle §§ 189, 463 tr. z.

Poměr mezi zločinem dle §§ 185, 186 a) tr. z. a přestupkem dle § 477 tr. z.

(Rozh. ze dne 11. března 1920, Kr I 532/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Klary R. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chebu ze dne 28. srpna 1919, jímž uznána byla vinnou zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) tr. z., z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti dle č. 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Prvý z nich proto, že prý neprávem bylo předpokládáno, že

nezl. Anna T. dopustila se krádeže. Věci, které od ní obžalovaná na sebe převedla, náležely kdysi zemřelé matce Anny T., a poněvadž pozůstalost po zemřelé nebyla projednávána, připadly věci ty Anně T. právem dědičným podle zákona ze tří osmin. Nebyly tedy pro ni věcmi cizími, jakž vyžaduje § 171 tr. z. Nemohla se prý tedy ani obžalovaná dopustiti podílnictví na nespáchané krádeži. Námitkou touto se již soud nalézací obíral i odmítl ji věcně správně. Že právo k dědění předmětů do pozůstalosti po matce Anny T. náleževších vzešlo Anně T. jakožto zákonné a nepominutelné dědičce již okamžikem úmrtí matčina, je arci správně (§ 536 ob. zák. obč.). Poněvadž pak dle úmrtního zápisu bez posledního pořízení zemřelá Marie T. zůstavila manžela a 3 děti, příslušel Anně T. nárok dědičný na čtvrtinu pozůstalostního jmění (§§ 732, 757 obč. zák.). Než nárokem tímto nebyl založen výhradný vlastnický poměr Anny T. k individuelním věcem do pozůstalosti náležejícím a ani soudní projednávání dědičného práva Anny T. ve smyslu zásad vyslovených v XV. hlavě II. dílu ob. zák. obč. (viz zejména §§ 797 a 819), k němuž nedošlo, poněvadž pozůstalé jmění bylo zamlčeno, nebylo by s a m o o s o b ě přivodilo než uznání jejího vlastnictví co do nevydělené čtvrtiny pozůstalého jmění. V každém případě příslušel v době jejího činu Anně T. jen nárok na ideální spoluvlastnictví pozůstalých svršků s ostatními zákonnými dědici pro indiviso i nemohla tedy také Anna T. dle §§ 361 (a contrario §§ 353, 354, 362), 825, 828, 829 ob. zák. obč. právně nakládati o své ujmě reálnými součástmi pozůstalého jmění. To stačí k naplnění pojmu věci cizí ve smyslu § 171 tr. z., jenž vyžaduje pouze, by věc nenáležela vlastnický neobmezeně pachateli a byla alespoň ve spoluvlastnictví osoby třetí. Nebylo proto též ani třeba zkoumati, zda Anna T. odcizila z věcí do pozůstalosti náležitých, ale jí jako dědičkou dosud reálně nenabytých, část větší, nežli by na ni byla připadla při rozdělení pozůstalosti po jejím odezdání. Poněvadž pak je dále zjištěno, že veškeré věci po zemřelé Marii T. pozůstalé byly ve faktické moci, tedy držbě ve smyslu § 171 tr. z., pozůstalého manžela a že držení toto bylo činy Anny T. bez přivolení jeho porušeno, není pochybno, že Anna T. odnětím jejich dopustila se krádeže ve smyslu § 171 tr. z., při čemž je právně lhostejno, že krádež tato byla dle §§ 189, 463 tr. z. trestna jen podmíněčně. Tím je ve spojení se zjištěnou okolností, že obžalovaná Klára R. věděla, že věci, které od Anny T. kupuje, jsou kradeny, dovoděna též vina její ve smyslu §§ 185, 186 lit. a) tr. z. a zároveň odňata půda pro zákonitě uplatňování důvodu zmatečnosti dle č. 10 § 281 tr. ř., jelikož § 477 tr. z., jehož použití na čin obžalované se stížnost domáhá, předpokládá na straně kupujícího pouhé podezření, že věc je kradena. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 159.

Padělání peněz a cenných papírů. Rozřezání pravých kolků bankovkových a skládání a nalepování rozřezaných částí tak, by vybyl kolek nový, a nalepení tohoto jest napodobením, paděláním ve smyslu § 1 zák.

(Rozh. ze dne 11. března 1920, Kr II 21/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jakuba F. do rozsudku krajského jako vými-